

I.Y.G.DER.

Ne Felsefe, Ne Hayal, Ne Masal;

**İNSANA
İNSANI
TANITTIYORUZ**

2006

SUNUŞ

Uyanık yaşayın aldanmayın Gerçekçi olun

Hiçbir fikri ve bilgiyi (bizim söylediklerimizde dahil) körü körüne hemen kabul etmeyin.

Ezbere yaşamayın. İnanmadan önce tespit ile deneyin, tecrübe edin eğer müsbetse kabul edin.

Sizi sizden uzaklaştıran, sizi hayale, meçhule, zanna yönelten,

Size sizin değerlerinizi göstermeyen, aklınızı çalıştırıp değer yargınızı işletmeyen, sizi güçlü olmaya teşvik etmeyen,

Zihinleri açacak yerde daha çok körelten hür düşünceyi yasaklayarak gerçeklerin üstünü örten, tefekkür kapılarını kapatarak değer yargısının işlemlerini önleyen, insanları tembelleğe, atılığa, pasifliğe ve miskinliğe götüren fikirlerden uzak durun.

Kalplerinize sevgi ve muhabbet tohumları ekerek yüreklerinizi sevgi ile doldurmayan, Kinleri, nefretleri körukleyerek insanlar- arası barışı, kardeşliği bozan ve sizi öfkenin esiri olarak yaşamaya mahkum eden fikirlerden, bilgilerden uzak durun.

Gerçek fikir; sevgiyi temel alan, insanlığı birleştiren, erdem yolunda insanları yarıştıran, insana yaşadığı hayatın içinde mutlu olmayı öğreten fikirdir.

Gerçek fikir; insanın iç özgürlüğünü geliştiren, hayatını güven üzerine bina etmesini sağlayan, insanı daima boynu dik, alını açık, yüzü ak olarak özgürce yaşamaya teşvik eden, insan onurunun her şeyden üstün olduğunu öğreten fikirdir.

Gerçek fikir; insanı özündeki büyüklüğe çağıran, insanı kendisiyle tanıştıran, derinliklerindeki güzelliklerini açığa çıkartarak kendisiyle barış içinde yaşamasını sağlayan, kendisine saygı duyarak iç huzuru ile yaşamasının yollarını öğreten fikirdir.

Gerçek fikir insan amentüsünü (oluşumla insanım -her şeyin sahibiyim-iradem bana ait-sevgim bana ait-inancım bana ait-kudretim bütün mahlukun kudretinin üstündedir) öğreten ve onun bilincini veren fikirdir.

İnsan için en önemli mesele; değer yargısının iyi işlemesi ve aklının sağlıklı ve güçlü olmasıdır.

İnsanın şahsiyet olarak var olup aldanmadan yaşaması için aklının sağlıklı ve güçlü olması şarttır.

İnsan yüceliktir. İnsan hayatın en büyük gücüdür. İnsan şahsiyettir. İnsan oluşta tüm varlığın sahibidir. İnsan tek değerlidir. İnsan amaçtır. İşte bu gün insanlık için en önemli konu; kişinin kendine dönerek aklını kendisine kullanarak bu büyük gücünü açığa çıkarması ve kendini tanımasıdır.

Gerçek manevi güç ve direnç ancak değer yargısı işletiler elde edilir. Zekası güçlü olanlarda her engeli aşar, her sorunu çözer ve tüm aldanmalardan kurtulur. Ancak güçlü insanlar sömürülmekten (maddi -manevi) ve kullanılmaktan kurtulurlar. Yoksa güçsüzleri kim kimin elinden kurtarırsa o kullanır.

Ancak uyanıp kendine gelen ve aklını çalıştırmak gereğini duyan insan idare edilen, istismar edilen, kullanılan değil yöneten akıl sahibi olur ve aldanmadan yaşar.

Güçlü insan, yüce insan, eksiksiz insan, özgür ve bağımsız insan olmak için aklını kullanarak değer yargısını işlet.

Gerçek kurtuluşun ve özgürce yaşamının tek yolu budur.

Aklımızı çalıştırıp değer yargımızı işletmezsek bizi kimse kurtaramaz.

Ancak bu yoldaki kararımızın kesinliği, azimkarlığımız ve ciddiyetimiz güçlenmemizin kaynağı olacaktır.

Her insan şöyle düşünmeli:

Gölge, eşya, bitki, hayvan değil tüm bu varlıkların sahibi yüce insanım. Kudretim hepsinin kudretinin üstündedir. İradem de bana aittir. O halde kendi irademi bırakıpta kimsenin iradesine uymam. Tespit etmeden hiç bir şeye inanmam. İştiklerime hemen kanıpta kimsenin gölgesi olmam, kendi yargımı bırakıpta başkalarının aleti durumuna düşmem.

Kendi değer yargımı işleterek kendim değerlendirir, kendi ihtiyaçlarımı (maddi-manevi) kendim karşılarım. Kendimi kendim geliştirir, kendim yetiştiririm. Her ne olursa olsun bu elimle tutup bu gözümle görmeden bu kulağımla işitip tespit ve tecrübe etmeden evet ve hayır demem, hiçbir şeyi kabul etmem.

Mesleğimiz takdirkarlıktır. Takdir her şeyi inceleyip gerçeğe bağlama sistemidir. Bu meslek bize güç ve yetki kazandırır. Takdirkarlıktan elde ettiğimiz güçle sahipliğimizi yaparız.

İstediklerimizi yapacak, istemediklerimizi yapmayacak güce ulaşırız. Gerçeklik yolunda ezberik yaşamak hayal, zan, meçhul, aldatmasyon yok.

Bu yolda kimseye şu yana git, bu yan a git, şucu ol, bucu ol denmez.

Uyan gafletten, derin uykulardan da pasiflik, çaresizlik duygularını yık. **AKLINI GELİŞTİR.** Değer yargını işleterek büyük akılla büyük insan ol denir.

Prensibimiz ilgilendiğimiz konuyu mutlaka kesinliğe ve müsbete bağlamaktır.

Biz aklımızı çalıştırarak, her varlığı, her olayı, her edimi, değerince düşünüp, takdir ederek derinliklerine kadar inceleriz. Bu gerçek adımlar bizi taraftan ve tarafçılıktan uzak tutar. Tarafsız olarak gerçekleri izleriz. Her şeyden önce aklımızı kendimize kullanırız. Daima insanı tanır ve tanıtırız. Bizim derdimiz insanladır.

İNSANI TANIMAK ÇOK ÖNEMLİDİR.

Her varlık dıştan tanınır. Ama insan insan içten tanınır. İnsan kavun, karpuz gibi dıştan tanınmaz. Çünkü esas insan; görünen insanın içinde ayrı bir varlık gibidir. Görüp toka ettiğimiz insan bizim tanıyacağımız esas insanın maskesidir. Tanıyacağımız insanı ona göre anlayalım.

Şu gerçek açıktır ki.... Görünür kısmına aldandığımız insan yüzünden tedirgin oluruz, nefretle yaşarız.

Gerçek insanı tanımadığımız, bilmediğimiz için, insanın görünen tarafını esas insan sanıyoruz. Bütün aksamalar ve aldanmalar bu noktadan başlıyor.

**GÖRÜNMEYEN İNSANI NASIL
TANIYACAĞIZ?**

Önce kendimizden başlamakla... Öyleyiz ki, görünen insanlığımız yemek yerken, görünmeyen esas kendimiz kavga ederiz. Görünen kısmımızla masanın başında rahat rahat yemek yiyoruz. Kim görse bizi “Evet bu kişi sofrasında rahatça yemeğini yiyor” der. Halbuki aldanmış... Niye... Esas bizi karşıdakiler anlayamaz. Ama biz dikkat edersek kendi kendimizi iyi anlarız.

Şimdi şu anda görünen kısımıyla yemek yiyorum ama esas ben taa... Bilmem nerede dövüşüyorum, yahut ta çarşıda alış-veriş ediyor veya birilerine söz yetiştiriyorum.

Onu kimse bilmiyor anlamıyor. Bilen anlayan benim. Ancak ben beni anlar ım. Ben seçerim nerdeyim, kiminleyim ve ne yapıyorum. Belkide görünen kısımıyla güleç yüz gösterirken esas kendim içerliyorum, ağlıyorum, kızıyorum. Şu anlayışla kendimizi tanırsak ilişkili olduğumuz insanları da aldanmadan tanıyabiliriz. Yanılıp da kızgınlıklar, nefretler çukurunda çabalamayız.

İşte o zaman yani esas kendimizi tanıdığımız zaman elimizi yüzümüzü idare edeceğimize kendimizi idare ederiz. Elimizi yüzümüzü kendi olumumuzla bir göstermekle en azından mert kişiler sırasında yer alırız. Kendimiz m ert kişi yerimizi aldıktan sonra bize kimse yutturamaz kendisini. Kendimizi tanıdığımız gibi muhataplarımızı da tanırız.

Görebiliriz şu zat maskesi olan fizik yapısını mı öyle gösteriyor, yoksa kendisi sağlamda fizik yapısını da sağlam mı gösteriyor. İki yüzlümü, yoksa hepsi hepsi bir tek yüzümü var?

Kendisini tanımayan, iki yüzlüye aldanır. İnsanda aldanmağa asla gelmez. Gelemez. Aldanınca dünyayı ters görmeye başlar.

Bizce insan aleminin baş problemi budur. Ne kadar zarar görürsek, insanlara aldanmaktan görürüz. En azından faydalanılacak insandan faydalanamayız. Bu, büyük zarardır. Zarar gelecek adama aldanırız bu daha büyük zarardır.

Kendimizi iyi tanırsak aldanmayız. Aldanmak problemimizi hallettikten sonra hırçınlıklar kalkar. Birlik kurulur. Gönül ferahlığımız çoğalır. Direncimiz artar. Başarılar kaydederiz.

Hayatta kendisini tanıyan, en önemli problemini halletmiş demektir.

İNSAN SADECE ŞEKLİNDEN İBARET DEĞİLDİR.

Dünya üzerinde olan her varlığın bir ismi vardır. Varlıklara muhakkak bir isim verilir. Verilen isim; varlığa has olan özellikleri ile o varlığı bilme, bulma ve tanıma kolaylığı sağlaması için verilir. Dünyamızda isimsiz bir varlık düşünmek mümkün değildir. Her varlık ismini doğal olarak alır. İsimlendirme yalnız maddi varlıklar için değildir. Mesela; zan diyoruz, ümit diyoruz, hayal diyoruz, korku diyoruz, cesaret diyoruz, sevinç diyoruz, samimiyet diyoruz, inanç diyoruz ve daha birçok görünmezlere ve yaşantılara da bir takım isimler vermişizdir.

Evet bu yukarıda saydıklarımızı maddi olarak görebilmek ayrıca ölçüp tartabilmek karşısına geçip resmini çizebilmek mümkün değildir. Ama varlığı mutlak olan bu sıfatlara da elle tutulmasalar, gözle görülmeseler de birer isim verilmiştir. Her şeye isim veren insan olduğu gibi, insana da isim veren yin e insandır.

İnsanın da bir ismi bir cismi vardır. İnsan denilen yüce yaratık da bu dünyanın bir parçası. Evet insanda bu dünyanın bir sevinci ve aynı zamanda bir derdi. Evet insan da bu dünyaya bir renk, bir değer katan yaratık. Evet insan da bu dünyanın b ir tanıma, tanınma aracıdır. İsim verilir ki, varlıklar biline, tanına. İsim verilir ki, bir varlık diğer varlıklardan ayırt edile.

Her bir varlık kendi kendine isim almaz. Elmaya elma ismini koyan insandır.

Ağaca, dağa, taşta, ota, kurda, kuşa her şeye am a her şeye ad koyan insandır.

İnsana bile insan isim veriyor. Görünür, görünmez her şeye insan isim takıyor. Mesela; bir elmayı tanımayı ele alacak olursak. Elma dediğimizin bir ağacı vardır.Çiçek mevsimi gelince beyaz çiçekler açar. Beş on rengi, yirmi otuz kadar cinsi

vardır. Velhasıl, bir elma üzerinde tanıma özelliği arz eden elli altmış kadar vasıf bulmak mümkündür.

Ama, iş insanı ismiyle, cismiyle tanımaya gelince bu o kadar kolay değildir... İnsanın değişen, değişmeyen, kırılan, bozulan, sevilen, sevilmeyen, hoş giden, gitmeyen, iyi kötü, özden yüzen, sağdan soldan, anlaşılabilir anlaşılma, bilinen bilinmeyen binlerce onbinlerce tanıma ve tanınma özelliği arz eden yönleri vardır. İnsan bu görünen şekli yönüyle, görünmez fakat yaşanan ruhsal ve duymasal yapısıyla insan.

İnsan sadece şekilden ibaret değil ki, şekli yönüyle tanına.

İyi düşünelim, insanın şekline mi isim veriliyor, yoksa o şeklin içinde yaşayan esas varlığa mı? İnsan kendi fizik yapısıyla küçük gibi, fakat iç dünyasıyla çok büyük bir varlık, çok büyük bir alem.

İNSAN NEDİR?

İnsanız ama, insanı tanıyor muyuz?

Berber tanıyalım...

Bak neyi bilmeden kullansak bozuyoruz ve yeterince faydalanamıyoruz. Neyin ne olduğunu tanımazsak hiç. Mesela, elimizde milyonluk paralar var. Tanımazsak atarız, ya da rengi biçimi güzel diye bir kenara koyar, ara sıra bakarız. Bir liraya muhtaç olsak, beş lira için rezil olsak, yine o milyonluk banknotu paradiye elimize alıp canımızı kurtaramayız. Çünkü onun para olduğunu tanımıyoruz. Para diye kıvrılırken milyonlar destesi şu kenarda süs diye kalır, Neden? Nedeni tanımamaktan.

Şimdi kendimize gelelim. Doğru doğru dosdoğru söyleyelim, halisane düşünelim. Kendimizi tanıyor muyuz? Evet bize insan demiş bir ad takmışlar kendimizde kendimize insan diyoruz. Biz e insan diyorlar, biz de diyoruz.

İnsanız ama neyiz, nasıl insanız?

Bunu böyle derinlemesine genişlemesine hiç düşündük mü? Samimi olalım.

Kesin bir cevap bulalım kendimize. Nasıl insanız, neden insan demişler bize?

Evet eğer böyle bir insafılık olsaydı şimdiye kadar insanın tanımı çoktan yapılmış olacaktı. Demek ki insanız ama, insanın ne olduğunu bilmeden insanız, onun için yetkimizi kullanamıyoruz. Onun için gövdemizi hasta ediyoruz ve arızalandırıyoruz. Onun için yüreğimiz sıkılıyor. Onun için tatmin olamıyoruz. İnsan deyince aklımıza ne gelecek? Bunu bilemediğimiz ve tanıyamadığımız için zaman zaman, başarısız güvensiz kalıyoruz insanlığımızdan faydalanamıyoruz. Aldanmalarımızda oluyor. İnsanca sefalara süremiyoruz. Onun için yeteri kadar güçlenip engel dinlemezlik edemiyoruz. Onun için dünyayı yeterince yönetemiyoruz ve onun için yer yer, zaman zaman mahrumiyetler çekiyoruz.

Öyleyse; gelin beraberce insanlığımızın ne ve nasıl olduğunu anlayalım, öğrenelim ve tanıyalım. Nasılız? Neye dayalıyız? Nereden t üredik? Bu ana konuları bilemediğimiz için hiçbir doktrin, hiçbir yönetim, hiçbir çare insan alemini tatmin etmiyor. Derdine derman olmuyor...

Her an kendisini çaresizlik karşısında bulan insan alemi, kısmen ümidini kesmek üzere, kısmen de çareleri çarelerin peşine takmakla, durmadan önerilerin peşine öneriler katmaktadır. İnsanlığın refahı için.... Ümitlilik ve ümitsizlik arasında harıl harıl dünyanın her tarafında çalışılıyor. Evet kıymetli insan evet... Evet sultan insan evet... İnsanın ne olduğunu bilmeyen, insan kimdir tanımadan adımını neyimize ve nereden koydular anlamadan, insanı ifade eden güdümleri ve sıfatları, ellerimiz

ayaklarımız gibi seçecek aydınlığa gelmeden, insanlık için çalışmalar hep boşa gidiyor. İşte şimdiye kadar koyulan yönetimler yapılan düzenler boşuna gitti...

İnsanın tanımı yapılmadan bin asır çaba harcansa yinede boşa gidecek, refah yerine bunalım gelecektir.

Bunun için hiç uzatmadan merasime edebiyata kaçmadan, hemen el ele verip kendi öz yapımızı tanıyalım. Anlayalım ki bizim daha nelere ihtiyacımız var. Bilelim ki, kimiz, neyiz, nasılız?

Kimiz... Neyiz... Nasılız... Derken, fizik yapımızı kastetmiyoruz. Konuyu fizik yapımıza gelen candan ve o canın teşkilatlanmasından yani mücerret insanlığımızdan ele alıyoruz. Dünyanın yetkili sahibi sevk ve idare edicisi, yöneticisi, düzenleyicisi, eğiticisi, olaninsan!... Mukaddesatın dokuyucusu; ALLAH'ın sahipliğinden sahipliği, sıfatından sıfatlılığı, ahlakından ahlaklılığı olan insan... Yüce ALLAH'ın bir nevi mümessili olan insan. Bu büyük sıfatların sahibi mukaddesatına nasıl bağlı olmalı ve nasıl kendisini saygı ile kabul etmeli ve ettirmelidir? Evet evet... Kendimiz bu büyük ulvi temsilciliği nasıl kabul etmeliyiz? Biz canımızla birlikte yaşayışımızın içinde açık açık duyduğumuz takdisat ihtiyacımızı, adalet ve ihsan ile yoğrulmuş hayatımızı nasıl tasdik edemeyiz? Nasıl kendimizi saygı ile kabul edemeyiz? Edemediğimizden terslik başlıyor işte!

Her şeyden kaçabiliriz. Kendimizden de kaçma imkanı var mı? Kaçamıyoruz, kaçamıyoruz işte... Canımızla birlikte gövdemize gelen Yüce Allah'ın inanmasından, güvenmesinden, beğenmesinden ve sevmesinden, öz içgüdümüze yerleşmiş esaslar var. Bu esaslar, nefesimizle beraber alışveriş halinde mevcut değil mi? Nefesimiz tükeninceye kadar gerçeği arama ihtiyacımız da isteğindenhiçbir zaman duruyor ve vazgeçiyor mu? Durmuyor, vazgeçmiyor, vazgeçmiyor işte...

Kendimizi saygı ile kabul edip, derinliklerimizde yaşatana dayalı olduğumuzu izleyip, şu büyük vasıfların temsilcisi olduğumuzu kesinlikle anlayacağız ve ona göre sıfatımızı saygı ile kabul edeceğizki; mevcudiyetimizin ne olduğunu anlayalım da; kendimizi derinliklerimizden beri bilip tanıyalım.

İNSAN mücerrettir. Yani insan fizik yapısı değildir. İnsan, fizik yapısını kullandır. Sevinen, müteessir olan, düşünen, tasavvur eden, planlayan, kararlaştıran, kesinleştiren, harekete geçirip fizik yapısıyla yapıp gerçekleştirendir.

Fizik yapısı insanın bir nevi aletidir. Bunun içindir ki, öz yapısı ile insan fizik yapısına her şeyi yaptırır. İnsan yaptırmazsa, gövdesi kendi kendine bir şey yapamaz.

Açık misal olarak diri ile ölüyü yan yana getiririz. Çok faal bir insanın ölüsü, onun yanında diri bir insan. İkisi de otuz yaşlarında olsalar, ikisinin de her evzası fizik bakımından arızasız, ağızları, burunları, elleri, ayakları sağlam. Diri, bildiğimiz gibi gereken hareketleri yapar, ölüde hiçbir kıpırdama olmaz.

Çünkü diri dediğimiz de insan var ki gereken hareketleri fizik yapısına yaptırır. Ölüde insan yok. Süre gelen bir söz vardır. Canı çıktı derler. Ya da ru hu çıktı derler. Bu gibi sözler tamamen yanlış da değil. Tamamen doğru da değil. Esası şöyle; insan gövde denilen fizik yapıya canla birlikte gelmiştir. Can var iken insan da vardır. Ölü dediğimiz fizik yapı, kiracısı içinden çıkmış bir ev gibi, yahut da içinden el çıkmış eldiven gibi. İşte insan bu kadar açık izah ediliyor. Şu açıklamayı biraz daha geliştirelim. İnsanın fizik yapısı neden olursa olsun, fizik yapının aslı neden olursa olsun, fizik yapıyı konu etmiyoruz. Fizik yapıyı işleten sahip, yani fizik yapısının sahibi olan insanın temelini konu ediyoruz.

İnsan mücerret olmasına rağmen, varlığını kısaca tanımış olduk. İNSAN yüce Allah'ın yaratıcılığından türemiştir. Denizin dalga yapması gibi.

Önemli olan insanın candan yaşaması ve can teşkilatının hisl ere, hislerden duyumlara, duyumlardan duygulara, duygulardan hareketlere kadar adım adım gelen güdümler; can dediğimiz yaşatıcının güdümleridir.

Temel candır. İNSAN; Cana dayalıdır. Biz insan alemi aslımızı böylece elle tutulur gibi bilerek güç almalıyız. Cana dayalı olduğumuzdan bir şeyler anlamadıkça, derinliklerimizden adım adım gelen güdümlerin yetkili bir sahiplik olduğunu duyuyoruz, ona bakalım. Her şeye sahipçesine ilgileniyoruz. Yetkili sahip olduğumuzu da yer yer ve zaman zaman hükümlendiğimiz gös teriyor. Mutlak gerçekçi olmak iddiamız var yüreğimizde! İlişkimiz olan her şeyi gerçeğe müspete bağlayıp da, öyle kabul etmek istiyoruz. Bu gibi değişmeyen isteklerimiz de mukaddes can güdümünde yaşadığımızı gösteriyor. Yüce ALLAH insanı, kendi yetkisinden yetkilendirerek sahip kılmıştır. İnsanın önce böyle mühim yetki ile sahip olduğunu kabul etmesi şarttır.

İnsanın yaratılışından sahip olduğunu, hem de yetkisiyle sahip olduğunu kesinlikle kabul etmesi şarttır. İnsanoğlu kendisini yaratanın yetkisinden y etkilenecek sahiplik için yaratıldığını saygı ile kabule mecburdur. Ehemmiyetle kabul etmesinin şart olduğunu şu değişmeyen istekleriyle de izleyip kabule yine mecburdur. Kabul etmem dese de yine mecburdur. Yaşayış seyrinin her yanıyla kabul mecburiyeti aşikardır. Gün ışığında bu görülüyor. İnsanın nefesi işledikçe sahiplikte işler. Açık açık sahiplik duyumu şöyle işler. İnsan kendisini doğru olarak bulmak ister. İnsan kendisini inançlı bulma ve kendisine herkesin inanmasını ister. İnsan güvenmek ister ve mutlaka güvenecek bir kaynak bir şey arar. Kendisine güvendirmek için can atar. İnsan beğenmeden yaşayamaz. Beğenecek şeyler peşindedir. Bütün çabası da kendisini beğendirmektir. İnsan sevmek çabası içindedir. Sevebileceği şeyler arar. Ayrıca kendisini sevdirmek için can atar.

Her insanın derinlikleri bunlarla doludur. Nefesini alıp verdiği gibi derinliklerinin bu tabii duyularını, uygulamak durumundadır.

Hiç kimse kendisini öz yapısının bu tabii isteklerinden çıkaramaz.

İnsan gidişatının yol ayrımı bu noktadan başlıyor. İnsan sahiplik yetkisiyle insandır. İnsan sahiptir ibaresini mecburi olarak kabul eden insan ideal insan olarak yaşıyor. Ondaki haberi olmayan, bilmeyen, kabul etmeyen de şekli insan, yaşantısı karışık oluyor. Asırlardan beri insanın anlaşıl mayışı, öz yapısının bilinmediğindendir. İnsan bulundu. İnsanın öz yapısı tamamen anlaşıldı. Keşfi tamamlandı.

Denemelerimiz sonucunda özet şu noktayı bulduk. ALLAH insanı sahiplik için halketmiştir. Sahipliği için de yeteri kadar yetki vermiştir. Yetki ile sahipliğin karışımı insandır. Bunu da, ehemmiyetle kabulentam insanlık tezahür eder. Ehemmiyetle kabul etmeyen de insanlığın tezahürü görülmemiştir, görülemez de.

Kabul eden nasıl kabul edecek. Etmeyen nasıl etmiyor? Yetki ile sahiplik karışımı insanı kabul nasıl olur?

İnsan ben insanım derse, insan olduğunu kabul etmiş demektir. Böyle derin bir kabulle kendi insanlığına derinliklerinden kesinlikle inanmıştır.

Bu inanış ALLAH'a inanmaktır. Çünkü kendisine yetki, ALLAH'ın yetkisinden intikal, sahiplik de, yine ALLAH'ın büyük yüce sahipliğinden intikal eden sahipliktir. Böyle bir yüce vekaletin sırrı ve gücü azda olsa yine çok büyük ve ulvidir.

Bu ulvi duyumun kabulü, insan da yeterlilik kaydeder. Kendisini yalancı olarak kabul edemediği gibi, yalanla ken disini kabul ettirme yoluna katiyen gidemez.

Güvenmek için vasıta aramağa lüzum görmez. "Ben insanım" kabulü ehemmiyetle olduğu için güveneceği ALLAH'ın yetkisidir. ALLAH'ın yetkisine güvenen, gerçekten güven verici insandır. İşte bu suretle, güven vermesi için bir takım

yapmacıklara baş vurmak lüzumu kalmaz. Güven verici ciddiyettedir ona herkes güvenir.

İnsanoğlu kendisindeki yetki ile sahiplik karışımını “İnsanım” diye ehemmiyetle kabul edince kendisini beğenir. Değerlendirmesi arızadan kurtulduğu için beğeneceği gerçek değerler gözünden kaçmaz. Beğenimi yerinde olur. Bu suretle kendisini de beğenenler çok olur.

Ayrıca kendisini beğendirmek için bir takım yapmacıklara lüzum kalmaz. Rahatça tabii olumuyla beğenilir. Esas ihtiyaçları karşılanmış olur.

Kendi canıyla birlikte yüce ALLAH'tan intikal eden inan, güven, beğen, ana hatları gibi, sevgide öyledir. Yetki ile sahiplik birleşimi olan insan, kendi insanlığını ehemmiyetle kabul ettiği gibi, inancı tam alışverişte güvenci tam alışverişte, beğenimi de tam alışverişte olduğu gibi Yüce ALLAH'ın vekili cüz'isiyim. Çok iyi çok da üstünüm diye kendini sever. İnanılan güvenilen, beğenilen, insanı seven çok olur. Kendisini seven ve seveni çok olan insan tatmin olmuştur.

İnandırmak için yalana, güven için palavra ve gösterişe, madde ile güvene yer kalmamıştır artık. Bir sürü sahteliklerle kendini beğenmeğe uğraşmak ve bir sürü basitliklerle beğendirmek zorlaması bitmiştir. Lüzumu yeri kalmamıştır artık. Ancak dosdoğru olmak insanı kabul etmeğe yetmiş de artmıştır. İn anılır, güvenilir, beğenilir düzende doğru mert olarak gerçek değerlerle vasıflanmış olmak sevip sevilmeye yetiyor da artıyor bile. Daha çekemezliğe fesatlığa, yalana, riyaya, madde hırsına, sahte değerlerle bezenmeğe lüzum kalmıyor. Kin, kibir, hırs gibi olumlar kendiliğinden iflas ediyor.

İşte bunların gerçekleşmesini yansıtan ve tatbik sahasına koyan fikri, ortaya koymuş, yürümeğe devam ediyoruz. Merak eden insana kişiliğini tanıtıyoruz.

KİŞİLİK
Kişi deyince akla mücerret insan gelir. İnsan, gövdesini ye diren, doyuran, yatıran, uyutan, kendisi yemeyen, uyumayan gövdesini dilediği gibi kullanandır. İnsan madde yapısı olan gövdesinin içinde can aleminin teşkilatıyla insandır. Bu durumda insan can ve ruh takdisatının teşkilatı hürmetine kendisini saygı ile kabul edecek. O mukaddes teşkilatı insanın kişilik temelidir. Demek oluyor ki, insanın temeli mukaddesattandır.

İnsanın kendi derinliklerinden duyduğu bu güdümlerle kişilik başlar. İnsanın kişiliği; öz yapısının özelliğidir. Bu özellik kendisini yapısında yete rli görmekten başlar. Bu yeterliliğin gerçek sebebi, mukaddesattan oluşudur. Evet hiçbir varlık eksik yaratılmamış, tamam yaratılmıştır. İnsan da kendisine has özelliğiyle tamam yaratılmıştır.

Bu itibarla insanın, kendisinin yaratılış özelliğini takip edip kabul etmesi ve derinliğindeki özel yapısını özleyerek kendi öz benliğine uygun olması kişiliğidir. İnsan demek, kişiliği demektir. Şöyle ki: Kişi deyince hiçbir mahluka benzemeyen insan akla gelir. Mesela, koyun özelliğiyle koyundur, keçiye benzemez. Keçi den ve başka hayvanların hiçbirinden algı almaz. Müstakilen koyunluğunu yaşar.

Bunun gibi insan da özentilerden, taklitlerden, etki ve katkılardan arınık, başlı başına özelliğiyle bir insandır.

İşte böylece kendi öz yapısına uygunluğuyla yaşaması kişiliğini ortaya koyar. İnsanın yalansızlık, riyasızlık, korkusuzluk ve benzerlerinden arı temiz olması kişiliğidir.

İnsanda kişilik; insanın kendi öz yapısındaki can güdümlerine uygun yaşamasını tanzim etmesinden meydana gelir. İnsanın ömrünün sonuna kadar yaşantısını, hiçbir an hiçbir surette hayvana ve hiçbir varlığa benzetmeden sürdürmesi kişiliğini ortaya koyar.

Kişiliğini bulan insanın bu bulmadan sonraki çabası kişiliğinde şahsiyetlenmek olacaktır. İNSAN KİŞİĞİNİN TEMELİ OLAN ÖZ YAPI NEDİR?

İnsanın öz yapısı: Kişiliğinin temeli olan canlılığın güdüleridir. Bunlara öz içgüdü diyoruz. İnsanın öz içgüdü: Yüce Allah'ın hayatından yani yaşatıcılığından teşekkül etmiştir. Bu esastan kesinlikle anlıyoruz ki insanın fizik yapısını sevk ve idare eden iç güdüsü birde öz içgüdü vardır.

Fiziksel ihtiyaçları iç güdü istiyor.

İnsanlığı ifade edecek olan kişisel ihtiyaçları da öz içgüdü istiyor.

İşte şaşılık bu noktadan başlıyor. İşte bu öz iç güdüye insan kişiliği diyoruz. Bir insanın iki insan gibi çelişkili olma sının ana sebebi budur. Bu esas bilinmediği için öz yapı gereklerine tam riayet edilemiyor.

Kendisini sadece fizik yapısı olarak gövdesinden ibaret sananlar öz iç güdüsünden habersiz yalnızca içgüdüleriyle yaşarlar. Onun için maddeye dayalı kalır can güdümlerinde sapık olurlar. Can güdümlerinin çoğunu hiç duymaz ancak tatminsizliklerinden yakınır.

Demek ki ana esas olarak insan, kendisinin cana dayalı olduğunu kesinlikle anlayıp, can güdümleri olan öz içgüdüne tabi olmak zorundadır. İnsan öz içgüdüne uygun olunca iç güdüsü de meşrulluktan ayrılmaz. Böylesi insan, öz yapısına uygun ve toplumun huzur kaynağı olur. Öz içgüdüne uygun insanın iç güdüsünde öz güdümlere aykırı istekler kalmayacağı için çelişkisiz yaşanır. Böylece zihin sadeliği kendiliğinden ortaya çıkar.

Şimdi öz yapı dediğimiz mücerret insanlığımızı, yaratılışın başlangıcından bir daha ele alalım.

İnsan deyince akla gelen: Sahiplikle yetkinin karışımıdır. Bu karışım insandır. İnsan da aslında bir bütün olan hayata dayalıdır. Onun için insana her mahluk hizmet etmek mecburiyetindedir. Bundan dolayı insan her varlığa hakimdir. Bu sahiplik ve yetki hakimiyetinin güdümlerinin tezahürleri vardır. Can güdümleri ilk başlayışta hisler sonra duyular haline dönüşür. Bunlar doğrudan doğruya değişmeyen ve değişebilen istekler olarak aklın ilgili şubelerine gelir. Aklın şubelerine gelince gerekli işlemlerden sonra harekete intikal eder, müşahhası görülür.

Özet: Canlanmaktan başlayan insan hayatı, iç güdüsü ve öz içgüdüyle bir bütün olduğu halde, öz iç güdüsünü bilen ve uygulanan için problem yoktur. Bunu bilmeyen bireyler acılarını dindirmekle uğraşan bir ömür sürerler. İşte toplumun huzursuzluk ve ters yönleneşine sebep olan bu bilinçsizliktir. Toplumda öz içgüdüne bilmeyenlerin tatminsizliklerinden a silikler türer. Bu türentilerin adına uçlar, akımlar denir. Bir zararlıyı durdururken, başka asiler türer. Velhasıl realite bilinen durumdur.

Öz içgüdümler kılığında maddeten ne kadar kalkınma olsa, yine de dilencilikten ötegeçmez. Şaşkınlığın perişanlığı devam eder. Biz bu acıklı yaşantıyı, gerçek saadete dönüştürmek zorunluluğu duyduk. Bunun için insanın öz yapısını açıktan açığa tanıtıyoruz.

Can güdümleri olan öz içgüdü ile yaşayan öz yapısını yaşar. Her haliyle güvenli ve güven verici olur. En büyük kaybımız olan güven ihtiyacımız karşılınca huzurda başlamış olur. Öz yapısıyla yaşayan bireylerin gerçek saadeti, topluma huzur kaynağı olmakla da kalmaz, toplumun bütün sapıklıkları, başarısızlıkları onlarla tashih olur. Daha şikayet edecek mesele kalmaz.

Özet olarak, öz yapısıyla yaşayan bireyler muhakkak yeterli ve gerekli olur. Yeterli ve gerekli olanın sayısı çok çabuk artar. İnsana dayalı iktisat düzeni kurulur. Her tür kalkınma bir arada olur. Öz yapıda yaşayanın inancı müspet olduğu için, zeka

gücü sonsuzdur. İnsan aleminin bu zeka gücüne erişmesi ne demektir iyi düşünelim. Zeka gücüyle şahsiyet yarışması, şahsiyet yarışmasıyla kalkınma yarışı ne demek iyi hesap edelim.

İnsanoğlu bir defa asli yapısıyla uyandı mı, engel dinlemez. Meşru haklar adilane devranını sürdürür. İnsan temel tutulunca, zihniyet bu olunca, daha kim kimden şikayet edebilir.

İnsan temel olunca lütuflar, ikramlar, fedalar, nasıl olur düşünelim. Elbette tecrübelerimizin ifadesini arz ediyoruz. Pek özet, pek kısa şu ifadenin gücünü her insan kendi yüreğinde devamlı duymakta ve bilinmeyerek de olsa öz yapısının özlemine çekmektedir. İşte insanoğlunun özenip yapamadığı öz yapı gereklerini yapabilmesi için insan öz yapısını fizik yapısı gibi tanıtmaktan kıvanç duyuyoruz.

İnsanda öz yapı: Yaşatanla yaşayanın irtibat noktasıdır. Can dediğimiz yaratıcılığa bilmeden bağlandığımız noktadır. İnsan yaşayışı o noktaya bağlıdır.

İnsan: Yaşatmak için varolan yaşatmak için yaşayan ve geride kalanları yaşatmak için dünyadan göçen bir varlıktır.

Şu gün ışığındaki gerçeğe göre, biz insanlar ne yapmalıyız? Yaşatmak için olan ömrümüzü nasıl, ne yolda doldurmalıyız? Her birimiz bunun cevabını kendi yüreğimiz ve kendi kafamıza verelim. Şu açık hesaba göre, öz yapımıza yani can güdümlerimize uygun yaşamak zorundayız. İnsan temeldir. İnsan hiçbir şeye değişilmez, her şey insan içindir. Onun için hayatımızı bu temel kabul üzerine bina etmemiz şarttır.

KİŞİLİK ŞAHSİYETİ NEDİR?

Kişilik “İnsanın öz benliğidir” demiştik. İnsanın can güdümlerinin edimlerinden yansıması, izah ettiğimiz öz benliğin; her an aynı ciddiyetle hareket ve davranışlarda iş ve muamelelerde yürürlükte olması şahsiyetini ifade eder.

Şahsiyet deyince, görülen müşahhas belirtileri akla gelir. İnsanın hiçbir etki altında kalmadan, hiçbir şeyden korkmadan, hiçbir taviz vermeden, her şarta, her oluma, her duruma karşı, öz benliğinin gereklerince yaşaması kişiliğinin şahsiyetini ortaya koymasıdır.

Şahsiyet sahibi dünya yıkılsa, öz benliğinin gereklerinden en ufak bir fedakârlık etmez. Yaşantısında takip edeceği tek olum, öz benliğinin gerekleri olan özgürlüğüdür. Hilesiz, katkısız olumunu her an aynı ciddiyet de sürdürür. Ölüm anında bile aynı ciddiyettedir. Şahsiyet sahibi demek: Her imkân elinde iken de aynı; hiç imkânı olmadığı zaman da, yine aynı halde yaşantısını devam ettiren demektir. O, en büyük imkânlar elinde olduğu zaman, hiçbir imkânı yokmuş gibi dosdoğru olur. Elindeki bütün imkânlar kaybolup, hiçbir imkânı kalmadığı zamanda gerekirse, en büyük imkânlar elindeymiş gibi davranır.

Şahsiyet sahibi insanın, kişilik şahsiyetini korumak geliştirmek ve güven vericiliğini artırmaktan başka bir amacı yoktur. O; kişilik şahsiyetinin şerefine erişmek hedefinden ayrılmaz.

KİŞİLİK ŞAHSİYETİNİN ŞEREFİ ŞEREF NEDİR?

Şeref; ömrünü iftiharlarla doldurmaktır. Böylesi kişinin anıları öldükten sonra da herkesin gönlünü kıvançla doldurur. Kendisine çok para teslim edilmiş olan şerefli bir insan aç kalmış olsa bile teslim edilen paranın sayısız olduğunu bildiği halde o sayısız paranın içinden ölmeyecek kadar, yani bir ekmek parası almak dahi aklından geçmez. Şayet aklına gelirse ki, şu sayısız paranın içinden beş kuruş alayım. Kendini döver, ağlar, yüzü kızarır, çünkü bu para kendisine emanet edilmiştir. Teslim edenlere

sapa sağlam iade etmek telaşındadır. Açlığını öl eceğini falan unuttur, düşünemez. Kendisini emanet edilecek insan diye gördüler. Onun için güveni artırmak hayatından daha çok önemlidir. Şahsiyetli insanın güven vericiliği hayatından önemli tutması ve bu kabuldeki edimlerini her gün biraz daha ileri götürerek şerefe ermesi gayesinin adımlarıdır.

Şahsiyet şerefi yolundaki insanın, vasıflarından bir tanesi de hiçbir art niyeti olmaksızın diğer insanlara yardım etmesidir. Şahsiyet şerefi yolundaki kişi yardım ettiği insanlara karşı onlardan yardım görmüş gibi tavır ve davranışlar içindedir. Şerefe yaklaşan insanın yardım ettiğine şahit olanlar bile şaşkına döner. Sanki yardım eden değil de yardım görenmiş gibidir. Yardım ettiğine kendisi bile inanmaz. Değil birine söylemek kendi aklından bile geçirmez. Ancak yardım ettiği insanlara şükran duyar o kadar. Hatta ve hatta... Yardım ettiği insanlardan düşmanlık görse bile yine onlara mukabelesi şükran duygusunu arz etmek olur. Dostluk kurduğu insanların her derdini üzerine alır. Dostunun ço luğunu çocuğunu, işini güc ünü her halini düşünür. Kendisini feda edercesine gerekenleri yapar. Her güçlüğe katlanır. Ta ki... O dostunu selamete ulaştırana kadar. Ta ki şerefine eriştirenene kadar.

Şerefe yaklaşan insanın bir de şu tarafını anlatalım.

Soyulmuş yada yangından çıkmış olduğu bir zamanda bile kendisine kesinlikle yardım ettirmez.

Maddi durumunu çok şahane gösterir. Ne yapar yapar hiç kimseye belli etmeden kendisini kurtarır. En dar zamanında bile yardım edilmesi gerekene yine yardım etmekten kaçınmaz. Kendisine yapılan müracaatı reddetmez.

Hele ki zor anında kendisini kurtarmağa uğraşırken müracaatı boş çevirmemesi daha çok önemli adımlardır. İşte insan şu arz etmeye çalıştığımız adımlarla şerefe ulaşır. Daha uzun uzun anlatmaya lüzum kalmadı. Elbet şeref kazanmanın adımlarını anlatırken görüyoruz ki öz benliğin gereklerini gerçekleştirmekle şahsiyet kazanılıyor. Şahsiyeti ilerletmekle de şerefe varılıyor. O gerekleri de yerine getirmenin büyük büyük zevkleri yaşandığı gibi, şu gerçek davranış ve muameleler, göz kamaştırıcı saadetler kaydediyor.

Şerefli insan, en güçsüzü en güçlü, en güçlüyü de en güçsüz kabul edendir. Yani onun gözünde zenginle fakir en güçlü ile güçsüz birdir. En ağır baskı bile onu yıldırılmaz. Haklıya haksız haksıza da haklı dedirtmez.

Şerefli insanlar büyük servetlere sahip olsalar dahi başkalarının zararına işleyecek fırsatları, bir çocuğun bile tırnağını çizecek menfi bir düşünceye yol açacak durumları reddederler. Onların gözleri bu takım şeylere kapalıdır.

Demek oluyor ki: ŞEREF, erişene sonsuz zevk ve gerçek saadet olduğu gibi onu izleyenlere, duyan ve işitenlere de iftihar veriyor.

Aslında şeref sahibi insanın aklındaki şeref değildir. Yaptığı işler ne kadar zor olsa, o zorluklardan aldığı zevklerin saadetini sürer. Şeref ona kendisini izleyenle rin ve karşı tarafın yakıştırdığı sıfattır.

Gerçekçi insan, şerefli insan, gövdesi için değil izzetinefsi için yaşar. İnsanın vücudu mücerrettir, izzetinefistir. Gerçek namus tamlığının, haysiyet, şeref denilen belirtileriyle görünür.

Gerçekçi insan için fizik yapısı, ancak haysiyet güvenini artırmak içindir. Onun içi tamamen ulvi hislerle doludur. Böylesi insanın dayanağı, kendisini yaratandır. O yaratan için her şeyini feda eder. Gövdesini dahi...

Gerçekçi insan, namusu, şerefi, izzetinefsi için maddi menfaatlerini, hatta gövdesini bile feda eder. Ta ki izzetinefsine en ufak bir toz konmasın. O nenin adına yaşıyorsa onun için ölür... Ölmezliği böyle kazanır.

Özet şudur: Gerçek insan şerefi için yaşar. Gövdesini ve gövdesine ait olan tüm maddeleri onun için feda eder.

Gövdesi için yaşayanda gerçek değerlerini feda eder. Maddi gövdesi için yaşar. Bir kimse yaşamak ümidini neye bağlamışsa, huzuru, mutluluğu, rahatlığı neyle elde edeceğine inanmışsa onun dayanağı odur. Her şeyini o dayanağı için feda eder. İnsanları tanımak için, en önce, neyi seviyor, neye inanıyor, neye dayanıyor, bu yönlerine bakılır.

Ölçümüz değişmez gerçek olarak şudur: İnsan olduğumuza göre bizim için en önemli olan nedir?

Eğer kişiliğimiz yani şahsiyetimiz, haysiyetimiz, şerefimiz ise ölünceye kadar şahsiyet ve şeref adına yaşayıp onu koruyacağız. Eğer şahsiyet ve şerefimizden daha değerli ön gelen bir şey varsa; kendimiz insan değil toplumun huzur bozucusuyuz demektir.

Gerçek şudur; insan neyi önemli tutuyorsa onun adına yaşar. O halde insanı tanırken, neye önem veriyor, ciddiyet ve dikkatle bu hususu, tespit etmek gerekir. Aksi halde aldanılır. Kendimizi ciddiyetle izleyelim, bakalım ki şahsiyet ve şerefimizi mi ön tutuyoruz, başka şeyleri mi?

YAŞAMA ÜMİDİNİ NEYE BAĞLAMISIZ? NEYE DAYALI YAŞIYORUZ?

Tanısmakta Temel Ölçü

Gerçek manada tanışmak, hedefi, gayesi olan aynı zamanda her an iddia edenle olur. Gayesi olmayanın kendisi olmaz ki onunla tanışma olsun.

Gayesi olan insanda, gayesi yolunda olduğundan tanınır.

Gayeli yani amaçlanmış insanlar amaçları yolunda iddialıdır. O iddialarından tanırız ki, şu yolda amaçlıdır, şunu gerçekleştirmek için iddiası var.

Aynı amaçta bizde gerçekçi isek tanışmış oluruz, amaçdaş olmuş oluruz. Amaçdaşımız değilse bile amaçlı insan vardır. Biliriz ki şu insan şu amaç peşinde ve her zaman amacına ermenin iddiasında ve yolunda böylelikle tanışmış oluruz. Demek ki, amacı yani gayesi olmayanın kendisinde yoktur. Yok sayılan kimseyle de gerçek manada tanışmak olmaz.

UYKU DERİNLİKLERİNDE İKEN UYANIK GEÇİNMEKLE ANCAK KENDİMİZİ ALDATIRIZ

Hiç kimse gözlerini kapatmasın. Düşündüğünü fiilen tatbik etmeyen uykudadır. Düşündüklerini tatbik sahasına koymadan sözünü etmek, uyku derinliklerinde sayıklamaktır. Yine düşündüklerinin sözünü edip kendisi yapmayan yani kendisi tatbik etmeyen kimse, uyku derinliklerinde rüya görmek isteğindedir.

Bildiğimiz beşeri istirahat uykusu başka.. Uyanık iken uyumak başka... Yataktan kalkmış ve kendisini uyanık sanan herkes, kendisinin ve muhataplarının uyanık olup olmadığını nasıl anlayacak:

- Yapacaklarını hayalen düşündüğü halde harekete geçirmeyen,
- Düşündüklerini sözle söyleyip fiilen tatbik etmeyen,
- Kafasındaki edimleri başkasından bekleyen ve kendisi yapmayan“yapmadılar, yapmıyorlar” diyen kim olursa olsun, yataktan kalkmış ayakta uyuyor...

Uyanık kimseler ise tam tersinedir. Yapacaklarını ve düşündüklerini hemen harekete geçirirler. Sözüyle beraber hatta sözünden önce yaparlar. Onların ağızları değil işleri konuşur. Yapması gerekenleri kendileri fiilen tatbik ederler.

Yapmak hususunda kimseden yardım beklemezler. Ummaz, yapmıyorlar diye kimseden şikâyet etmezler. Yapacaklarını bizzat kendileri yaparlar. Bu tip insanlarda kalktığında uyanık olan insanlardır.

İnsana ayakta uyumak en büyük ayıptır. Bütün insanlık dışı olumlar ayakta uyumaktan gelir. Daha açıkçası, bu uykuyla ölüm birdir. İki arasında pek bir fark yoktur. İnsan denilen büyük ve şerefli varlık ha uyumuş, ha da ölmüş. Diri iken ölü sayılan insan, ayakta uyumak yüzünden ölü sayılır. İnsan ayakta uyuyacaktı, dünyaya neye geldi?

İnsan azizsin, hayatın en büyük gücü ve en yüce değerisin. Kendine dön, kendini tanı, kendi değerini bil, bul ve sultan olarak yaşa.

Aziz insan bu dünyaya, sahiplik etmek için geldin. Sevmek sevilme için geldin. Kendi şahaneliklerini yaşamak için geldin. Tüm varlığın aşık olduğu derinliklerindeki o ulvi duygularını açığa çıkarıp kendine hayranlık ve saygı duyarak yaşamak için geldin.

İnsanlık değerini her şeyin üstünde tutarak hayatının hiçbir yönünde insanlık onuruna keder getirmeden daima boynu dik, alnı açık, yüzü ak yaşamak için geldin.

Şeklen ki insansın, sıfat olarak ta hiç kimsenin inancını, güvencini sarsmadan tek yüzlü, tek sözlü insan olarak yaşamak için geldin.

Özünde tüm varlığa yetecek sevgin var. Derinliğindeki bu büyük gücü harekete geçirerek, bütün varlığı kucaklayacak sevgi ile dolu bir kalp ile yaşamak için geldin.

İnsansın, insan. Yüce insan...

İnsan olarak yüceliğini yaşamak için geldin.

“ Yüce insan, sadece yiyip içip, yatıp kalkıp, çalışıp kazanmak için mi var oldun?

Yaşamının gerçek hedefi insan olmaktır. Var oluşumuzun nedeni insanlığımızı tahakkuk ettirmektir. İnsan dünyaya şerefi ile gelmiştir. İnsan en yüce yaratıktır. İnsanın bir doğası vardır, ona uygun yaşamak zorundadır.

İnsansın... yarışacaksın, gürleşeceksin, muvaffak olup, övüneceksin. Bende onlar gibi insanım onlardan ileride olacağım diyeceksin.

Başarıları seyirci değil, yarışla ömür, başarı ile tatmin süreceksin.”

Tecrübeler gösteriyor ki temel sizsiniz, geleceğiniz sizin elinizdedir. Hiçbir kitap, hiçbir kurs, hiçbir konferans, hiçbir öğretmen, hiçbir müşit, hoca, vaiz v.s sizin yaşam tarzınızın üzerinde kökten değiştirici bir etkide bulunamaz. Ancak ve ancak siz kesin karar verip harekete geçerseniz size yardımcı olurlar.

Siz hayatınızı değiştirmeye kesin karar verir ve bu kararınızı gerçekleştirmek için gereklileri yapar, gerekli çabayı gösterir ve engeller karşısında durmazsanız başarılı olursunuz.

Geçmiş geçmiştir. Dün için, geçen ay için ya da geçen sene yapmış olduğunuz hatalar için yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Ama yarın için yaşamınızın bundan sonrasını özlediğiniz ve istediğiniz şekilde yapabilecek gücünüz var.

Gücünüze inanın. Karar verin ve harekete geçin.

Yılmayın, karşınıza çıkan engeller karşısında duraklamayın. Her zorlukta sizi güçlendirecek bir yol arayın. Unutmayın zorluklar ve engeller sizin güçlenmeniz ve gelişmeniz için birer araçtır.

Engelleri aşmanın, zorlukları yenmenin, sorunları çözenin zevk olduğunu anladığınız an hayatınıza bir anlam gelecektir. Değişmek, gerçek insan olarak güçlü ve hükümlü yaşamak sizin elinizde. Sizin kendinizi ciddiye almanıza ve önem vermenize bağlı.

Siz sizi yüce ve güçlü insan etmek istemezseniz sizi kimse yüceltmez. Bir insana kendisi istemedikten sonra başka bir insan bir şey yapamaz. Diğer insanlar size ancak yardımcı olabilir. O da siz kesin kararlı olursanız.

Hangi sahada olursa olsun insanın başarısı kararına bağlı ve kararının kesinliği nispetindedir.

İnsan nasıl yaşayacağına dair kendisi kesin bir karar vermeden o yaşayışı imkan yok ki bulamaz.

Aksi ispat edilemeyecek iddialı sözümüz şudur; insan kesin bir karar verdikten sonra gayretini, iddiasını, azmini harekete geçirirse her sahada başarılı olur.

İnsanlar tarihte hep başarılı olmuş büyük insanlara özenti duyar ve onlara imrenirler.

Peki onlar nasıl başarmışlar nasıl büyük insan olmuşlar? Ciddiyetle eğilir ve bakarsak götürürüz ki onları başarıya götüren kendilerine olan öz güvenleri; kararları, iddiaları ve azimleridir.

Onlar bütün güçlerini bir hedefe yöneltmişler ve sonra o hedefe ulaşmak için gerekli olan her şeyi yapmışlardır.

Onlar hedeflerine ulaşmak için her türlü zorluğa göğüs gerdiler.

Onlar başarıya seyirci değil yarışla ömür sürdüler.

Onlar kendi derinliklerindeki cevherin farkına varıp onları açığa çıkardılar.

Onlar kendi gerçeklerini ve benliklerini anlamayı, hedef tuttular ve bu yolda tüm güçlerini harekete geçirdiler.

Onlar hayatlarını güven üstüne kurdular ve güven hırsına düştüler.

Onlar yüzden değil özdendiler. Hiçbir şeyi el ucuyla tutmadılar, her işi içten yaptılar. Onlar ilgileniyor gibi gözükmediler, gerçekten ilgilendiler ve tuttukları işi ciddiden yaptılar. Onlar gösterişin yokluk nişanı olduğunu bilerek her türlü gösterişten kaçındılar. Ve onların hepsi de söz ile değil eylemleriyle toplumlarına ve insanlığa örnek oldular.

Eğer isterseniz, ama ciddiden isterseniz kendinize döner kendinizi fethederek sizde onlardan biri olabilirsiniz.

Ve bütün varlığın aşık olduğu, cazibe kaynağı yüce meziyetlerle dolu insan olarak bağımsız ve özgür yaşarsınız.

GERÇEK İNSAN

Benim şahsiyet kıymetim bana göre bütün dünyanın tümünden daha kıymetlidir, milyonlar, milyarlar benim şahsi şerefimin zerresine değmez diyen, insanı tek değer kabul edip insanlık şerefini kainatta her şeyin üstünde tutarak onu hiçbir şeye feda etmeden yaşamak azim ve kararında olan ve hiç s apmadan ciddiyetle bu çizgide yürüyendir.

Gerçeklik yolunda ciddiyet ve devamlılık esastır. Kim şerefli insanlık hedefinin yolunda devamlı ise, kim söylediklerini kendine uyguluyorsa, kim gerçekten kendisini yetiştirmek çabasına düşmüşse odur gerçek insan... Ve ona güven duyulur.

GERÇEK İNSAN NASIL TANINIR

- İnsan iç dünyasına ciddiyetle eğilmesinden,
- Kişilik bilgisini öğrenmeye koşup kişiliğini yüceltmek hırsına düşmesinden,
- Öğrendiği kişilik gereklerini kendi hayatında uygulamak çabasından,
- Eksikliklerini, samimiyetle kabul edip tamamlamaya çalışmasından,
- Şikayet ettiği beğenmediği olumları kendisinin yapmamasından,
- Beğenimli konuşmasından ve gayret verici olmasından tanınır.

KİMDİR GERÇEK İNSAN

- Şahsiyeti ve şerefi adına yaşayandır.
- Huzuru, refahı, mutluluğu namus bütünlüğü ile yaşamakta arayandır.
- Sözüne, işine, vaadine güven duyulan, en basit kimselerin bile en ufak bir işte güvenini sarsmadan yaşayan, herkesten içtenliğine, özdenliğine, ciddiyetine yani namus bütünlüğüne ait güven kazanm ak derdinde olandır.

Namus tamlığıyla şahsiyet sahibi olup şerefli yaşamayı içtenlikle önemli tutan ve hayatının davası edinendir.

HAYATIMIZI ÜZERİNE BİNA EDECEĞİMİZ İLKELER

YÜCE İNSAN

- Hayatın en kıymetli varlığıdır, kendine dön, kendi yüceliğini gerçe kleştirmeye koş.
- Ömür bir fırsattır. Sana verilen zamanı boşa geçirme. Her anı kendini yetiştirmek ve geliştirmek için değerlendir.
- Uyanık ol, anını yaşa ve hiçbir şeyin huzurunu bozmasına izin verme.
- Karşılaştığın her insanla konuşurken daima gayret ve ümit verici ol.
- İnsanlara değerli olduklarını hissettir.
- Başkalarına yardım et, o günü değerlendir.
- Her gün mutlaka bir iyilik yap. İyilik mideni doyor.
- Her zaman hükümlü ve neşeli ol. Karşılaştığın her yaratığı şefkatle kucakla.
- Yarısı boş bardağın daima dolu tarafına bak. Her şeyin aydınlık yönünü gör.
- Başkalarının başarılı olmasını iste, enufak başarıları ile ilgilen ve onları tebrik et. Onların başarılarından sevinç duy.
- Hayat sana ne istersen onu verir. Onun için daima en iyi şeyleri iste, en iyi şeyleri düşün, en faydalı şeyler için çalış ve sonra da kendine hep iyilikler, güzellikler bekle. Çünkü (Seni senin doyurduğun gibi doyurur kainat.)
- Tembelliği üşengeçliği, kaygıyı, öfkeyi, korkuyu kafandan kov.
- Kim neyi yapıyorsa istersen sen daha iyisini yaparsın. Yapamam, beceremem, olmaz, imkansız gibi olumsuz sözleri lügatından çıkar.
- Karşına çıkan engelleri ve zorlukları gelişmek ve güçlenmek için birer basamak kabul et.
- Kendini yetiştirmek çabasına ve hırsına öyle bir düş ki, baş kalarıyla ve başkalarının eksik ve kusurlarıyla meşgul olmaya zamanın kalmasını.
- Okuma alışkanlığı kazan. Yararlı kitapları bol bol oku ve zihnini besle.. • Her gün biraz daha geliş ve hep verici ol.
- Dostluğa ve sevgiye koş. Samimiyetin tiryakisi ol.
- Sahip olduğun varlıkların değerlerini gör ve şükret.
- Yaşamının güzelliğini gör, var olmanın kıvancını duy ve seni insan olarak var eden yaratana minnet dolu teşekkür et.
- Kendine karşı dürüst ol. Ne ki; iyi, güzel, doğru diyorsun onları kendin yap.

Bu ilkeleri uygulamak için;

KENDİ KENDİNE SÖZ VER.

Ve sözünden dönmez ol.

Hiçbir an kendine saygını kaybetme

Yüce insan

Sonsuz hayat yolculuğunda başarılar dileriz.